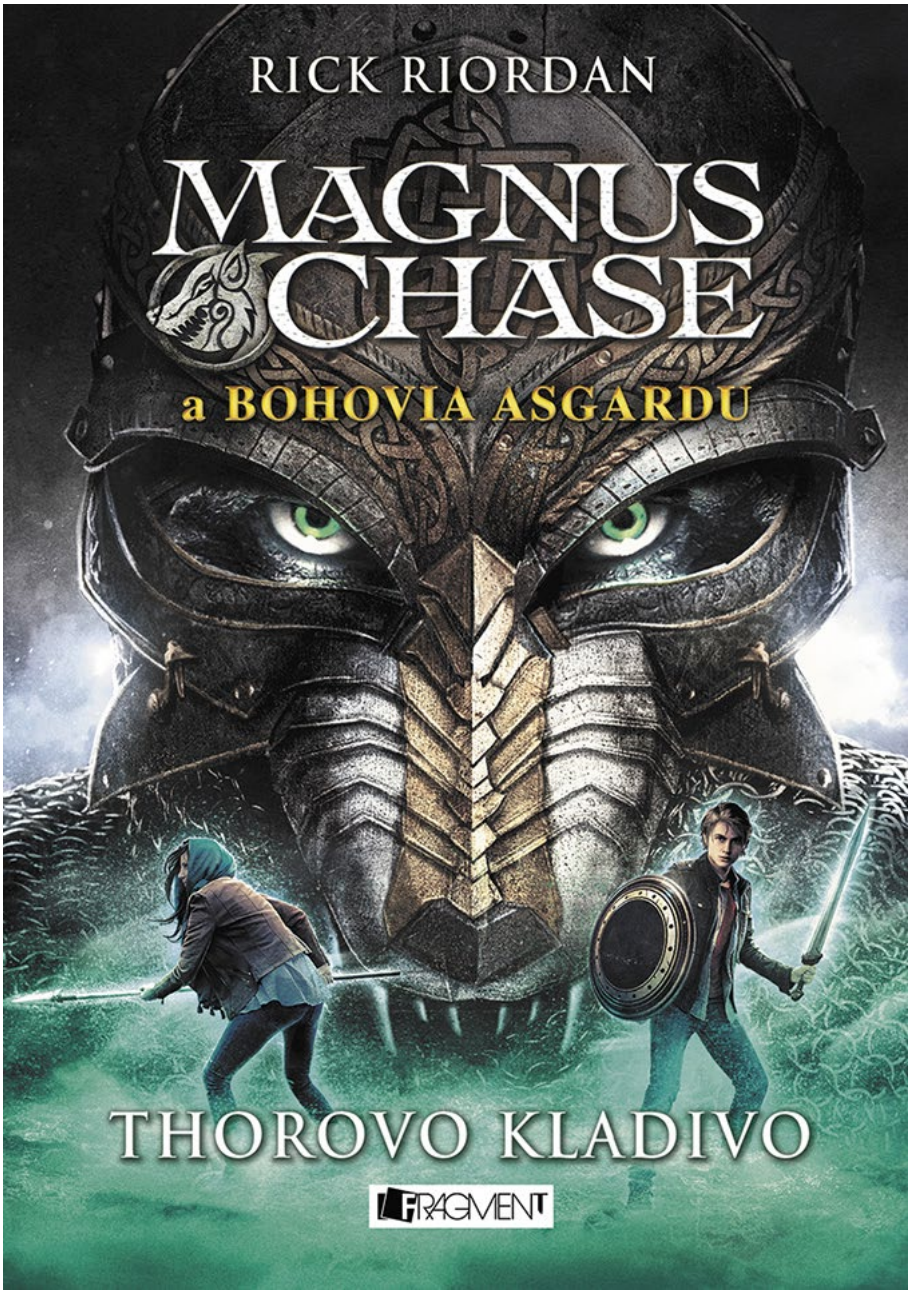

RICK RIORDAN
MAGNUS CHASE
a BOHOVIA ASGARDU
THOROVO KLADIVO
FRAGMENT

Magnus Chase a bohovia Asgardu 2 – Thorovo kladivo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan
Magnus Chase a bohovia Asgardu 2 – Thorovo kladivo
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

RICK RIORDAN

a BOHOVIA ASGARDU

THOROVO KLADIVO

FRAGMENT

Túto knihu venujem J. R. R. Tolkienovi,
ktorý mi otvoril svet severskej mytológie.

OBSAH

1. Prestal by si mi láskavo vraždiť kozu? 9
2. Štandardná naháňačka po strechách s hovoriacimi mečmi a nindžami 19
3. Moji priatelia ma chránia tým, že mi vôbec nič nepovedia. Vďaka, kamoši 27
4. Prebehne po mne gepard 35
5. Môj meč má lepší spoločenský život ako ja 45
6. Lasičková polievka, to je moje 53
7. Ublížil vám alebo vašim blízkym niekedy lindorm? 58
8. Zabitím zachránený pred istou smrťou 65
9. Nikdy nechoďte do vírivky s bezhlavým bohom 70
10. Najtrápnejšie vikinské luau všetkých čias 78
11. Čo musíte urobiť, aby ste si vyslúžili standing ovation? 85
12. Rande so Samirah v korune stromu 94
13. Pokoj, je to iba malá veštba smrti 102
14. Otvor truhlu s Krvavou riekou. Alebo radšej nie 109
15. Kto hlasuje za zamordovanie Magnusa, nech povie, prosím, áno 116
16. Hearthstone vypustí svojho vnútorného býka 126
17. Strýko Randolph postupuje na vrchol rebríčka v mojom zozname grázlov 131
18. Musím sa v posunkovej reči naučiť omnoho, ale omnoho viac nadávok 139
19. Nemám sa báť, keď sa pilot modlí? 147
20. V prípade posadnutia diablom postupujte, prosím, podľa svetelných značiek k najbližšiemu východu 156
21. Tulákov zastrelia, uväznia a potom opäť zastrelia 163
22. Hearthstoneov otec je asi mimozemšťan unášajúci kravy 170
23. Hej, jeho druhé auto je určite UFO 176
24. Fíha, ty chceš dýchať? Tak to budú tri zlatky navyše 183
25. Hearthstone, lámač srdc 190
26. Bombu na všetky tie ryby 195
27. Okamžite ma pusť, lebo z teba urobím miliardára! 204
28. A ak si objednáte hneď, získate navyše tento prekliaty prsteň! 211
29. Nøkkovia, nøkkovia 221
30. Tam, tam, tam za tou dúhou, tam sa dejú veci 229

31. Heimdall si robí selfie doslova s každým 241
32. Godzilla mi posiela dôležitú správu 251
33. Prestávka na falafel? S radosťou 257
34. Navštívime moje obľúbené mauzóleum 264
35. Máme menší problém 271
36. Bowlingové vrece v štýle prêt-à-porter 281
37. Opekanie falafelu nad otvoreným ohňom 285
38. Blitzenovo heslo nikdy v živote neuhádnete 294
39. Elvis sa vynoril z bowlingového vreca 300
40. Krpec Billy si to rozhodne zaslúži 307
41. Keď si nevieš poradiť, premeň sa na hryzavý hmyz 317
42. Alebo sa môžeš iba silno rozžiariť. To tiež funguje 325
43. Stále len *pomôžem, pomôžem*. No vieš vôbec, čo to slovo znamená? 331
44. Sme poctení runami a bonusmi 339
45. Myšie chvostíky nikdy nevyzerali tak desivo 348
46. Tu máme nevestičku/zabijaka 356
47. Chystám sa na maškarný ples 362
48. Všetci na palubu kozieho expresu! 371
49. Thrym 380
50. Trochu jedu do tváre na osvieženie, pane? 388
51. Vitaj, paranoja, moja stará známa 397
52. Strýko sekáč a jeho chór spevákov 404
53. Ako ohľaduplne pozabíjať obrov 412
54. Veveričky v okne sú niekedy väčšie, než sa zdá 421
55. Sedmokrásky v tvare elfa 429
56. Schôdzka pri kávičke, druhý pokus 436
57. Žiadam o láskavosť 441
SLOVNÍČEK 447

1

Prestal by si mi láskavo vraždiť kozu?

PONAUČENIE: Pozvete valkýru na kávičku a zostane vám na krku účet aj mŕtvola.

Samirah al-Abbásovú som nevidel skoro šesť týždňov, takže keď sa z ničoho nič ozvala, že sa potrebuje porozprávať o živote a smrti, hneď som súhlasil.

(Po technickej stránke som už mŕtvy, a to znamená, že sa ma otázky *života* a *smrti* vlastne netýkajú, ale aj tak... Sam hovorila s úzkosťou v hlase.)

Dorazil som k Zamyslenému hrnčeku na Newbury Street a jej nikde. Bolo tam plno ako obyčajne, a tak som si zastal do radu. O pár sekúnd vletela Sam dovnútra – a to doslova, priamo nad hlavami zákazníkov.

Nikto ani nemihol okom. Bežní smrteľníci mágiu veľmi nevnímajú, a to je dobre, lebo inak by Bostončania večne šaleli z obrov, trolov a *einherjarov* vyzbrojených vojnovými sekerami a hrnčekmi s latté.

Sam pristála vedľa mňa v školskej uniforme – bielych teniskách, kaki nohaviciach a námornícke tričku s dlhým rukávom so znakom King Academy. Vlasy jej zakrýval zelený hidžáb a za

opaskom jej visela sekera. Dal by som ruku do ohňa za to, že tá sekera k uniforme nepatrí.

Bol som rád, že sme zase spolu, no neušli mi tie tmavé kruhy pod očami. Zaknísala sa na pätách.

„Čau," pozdravil som ju. „Vyzeráš otrasne."

„Aj ja ťa rada vidím, Magnus."

„Nie, chcem povedať… naháňaš strach *ako obyčajne.* Len sa mi vidíš vyčerpaná."

„Nechceš rýľ, aby si si do mňa mohol poriadne zaryť?"

Zdvihol som ruky na znak, že sa vzdávam. „Kde si bola posledný mesiac a pol?"

Plecia jej trochu zmeraveli. „Tento polrok nás hrozne zavalili. A po škole doučujem deti. No a potom, možno sa pamätáš, mám ten vedľajší džob – zbieram duše mŕtvych a tiež robím supertajné misie pre Odina."

„Jasné, vy dnešné preťažené deti a tie vaše nabité rozvrhy."

„A okrem toho… ešte aj pilotný výcvik."

„Pilotný výcvik?" Posunuli sme sa v rade o kúsok dopredu. „Akože pilotovanie *lietadiel*?"

Vedel som, že sa Sam chce stať profesionálnou pilotkou, ale netušil som, že už chodí na kurz. „To *môže*š v šestnástich?"

Oči jej žiarili vzrušením. „Dedko s babkou by mi to nikdy nedovolili, ale Fadlanovci majú priateľa a ten tú školu riadi. Nakoniec Jida a Bibi presvedčili…"

„Aha," uškrnul som sa. „Takže ten kurz je darček od Amira."

Sam sa začervenala. Bola jediná v mojom veku, o kom som vedel, že je *zasnúbený*, a keď sa spomenul Amir Fadlan, vždy ju to milo podráždilo.

„Ten kurz je najpozornejší, najpremyslenejší…" túžobne si po-

vzdychla. „Ale dosť už o tom. Neprivliekla som ťa sem kvôli debatám o mojom rozvrhu. Máme sa tu stretnúť s informátorom."

„S informátorom?"

„Môže to byť zlom, na aký už dlho čakáme. Ak má správne informácie..."

Zabzučal jej telefón. Vylovila ho z vrecka, pozrela na displej a zahrešila. „Musím ísť."

„Veď si práve prišla."

„Ide o valkýry. Hrozí kód tri osem jeden: schyľuje sa k hrdinskej smrti."

„To si si vymyslela."

„Nevymyslela."

„Takže... niekomu zíde na um, že otrčí kopytá, a predtým ti napíše správu: *Mám smrť na jazyku! Rýchlo, potrebujem valkýru!* A pridá zopár smutných smajlíkov."

„Ešte si pamätám, ako som odniesla do Valhaly *tvoju* dušu. Ty si mi nepísal."

„Nie, ale ja som niečo extra."

„Jednoducho si sadni k stolíku vonku," prikázala mi. „Porozprávaj sa s mojím informátorom. Vrátim sa, len čo budem môcť."

„Ani neviem, ako ten tvoj informátor vyzerá."

„Keď ho zbadáš, hneď budeš vedieť, že je to on," ubezpečila ma. „Nič sa neboj, no a kúp mi koláč."

Vyletela von ako Superman v hidžábe a zaplatiť som musel ja.

Zobral som dve veľké kávy a dva koláče a našiel som voľný stôl na terase.

Jar zavládla v Bostone skoro. K obrubníkom sa ešte vždy lepili zvyšky špinavého snehu ako zubný povlak na stoličky, ale

čerešne už boli obsypané bielymi a červenými pukmi. Vo výkladoch luxusných butikov rozkvitlo pastelové kvietkované oblečenie. Turisti sa trúsili a užívali si slniečko.

Sedel som pri stolíku v čerstvo vypraných rifliach, tričku a rifľovej bunde a bolo mi fajn. Pomyslel som si, že je to prvá jar po troch rokoch, čo nie som bezdomovec.

Vlani o takomto čase som vyberal kontajnery. Spal som pod mostom v Public Garden, potuloval sa s kamošmi Hearthom a Blitzom, vyhýbal sa policajtom a usiloval sa jednoducho prežiť.

A pred dvoma mesiacmi som odrazu zomrel v boji s ohnivým obrom. Prebral som sa v hoteli Valhala ako jeden z Odinových bojovníkov *einherjarov*.

Teraz som mal čisté oblečenie. Každý deň som sa sprchoval. Každú noc som sa vyvaľoval v pohodlnej posteli. Mohol som vysedávať v kaviarni, napchávať sa tým, za čo som zaplatil, a nemusel sa báť, že ma vyhodia.

Od svojho znovuzrodenia som si zvykol na veľa čudných vecí. Putoval som v deviatich svetoch a stretával severských bohov, elfov, trpaslíkov a ďalšiu bandu príšer, ktoré ani neviem pomenovať. Získal som zázračný meč a ten mi teraz visel na krku v podobe runového prívesku. Dokonca som absolvoval šialený rozhovor so svojou sesternicou Annabeth o gréckych bohoch, ktorí sa potĺkajú po New Yorku a sťažujú život zase *jej*. Severná Amerika je zrejme zaplavená prastarými bohmi. Všetko je tu nimi zamorené.

To som ešte ako-tak strávil.

No ocitnúť sa počas príjemného jarného dňa zase v Bostone a prechádzať sa tu ako obyčajný smrteľný chalan?

To bolo čudné.

Sledoval som dav chodcov a pátral po Saminom informátorovi. *Keď ho zbadáš, hneď budeš vedieť, že je to on,* tvrdila. Uvažoval som, aké informácie ten človek má a prečo to Sam pokladá za otázku života a smrti.

Pohľad mi padol na priečelie obchodu na konci bloku. Nad vchodom sa ešte vždy hrdo ligotala mosadzná a strieborná tabuľka: TO NAJLEPŠIE OD BLITZENA, ale obchod bol zatvorený. Na skle na dverách visel zvnútra papier s narýchlo načarbaným nápisom červenou fixkou: *Rekonštrukcia. Otvoríme čoskoro!*

Chcel som sa na to opýtať Sam. Netušil som, prečo môj starý kamoš Blitz tak odrazu zmizol. Jedného dňa pred pár týždňami som jednoducho prišiel k obchodu a zistil, že je zatvorený. Odvtedy sa Blitzen ani Hearthstone neozvali. A to nemali vo zvyku.

Tak som sa zamyslel, že som si informátora skoro nevšimol, až kým nepodišiel ku mne. Sam mala pravdu, tu na ulici fakt riadne vyčnieval. Kozľa v nepremokavom kabáte nestretnete každý deň.

Medzi skrútenými rohmi mal narazený klobúk, na nose slnečné okuliare, kabát sa mu podpletal medzi zadnými kopytami.

Napriek tomu dômyselnému preobleceniu som ho hneď spoznal. V inom svete som túto kozu zabil a zjedol. Na také puto sa tak ľahko nezabúda.

„Čau, Otis."

„Pssst," zasyčal. „Som tu inkognito. Volaj ma… *Otis*."

„Neviem, či *inkognito* funguje práve takto, ale nech sa ti páči."

Otis, krycím menom Otis, vyliezol na stoličku, ktorú som obsadil pre Sam. Usadil sa na zadok a predné kopytá položil na stôl. „Kde je tá valkýra? Tiež je inkognito?" Nakukol do najbližšieho vrecka na pečivo, či sa tam Sam neschováva.

„Samirah musela ísť vyzdvihnúť nejakú dušu," vysvetlil som mu. „Hneď tu bude."

„Musí byť fajn, mať v živote nejaký zmysel," povzdychol si Otis. „No, vďaka za jedlo."

„To nie je pre..."

Otis schmatol Samino vrecko s koláčom a pustil sa doň aj s papierom.

Postaršia dvojica pri vedľajšom stole sa na môjho kozieho kamaráta pozrela a usmiala sa. Možno ho svojimi smrteľnými zmyslami vnímali ako milučké chlapčiatko alebo smiešneho psíka.

„Takže." Pohľad na Otisa, ako sa napcháva a trúsi omrvinky na chlopne kabáta, ma mučil. „Máš pre nás nejaké správy?"

Otis si grgol. „Ide o môjho pána."

„Thora."

Strhol sa. „Jasné, o toho."

Keby som ja pracoval pre boha hromovládcu, tiež by som sa strhol, keby som začul jeho meno. Otis a jeho kozí brat Marvin ťahali božský voz a okrem toho Thorovi slúžili ako nevyčerpateľná zásoba kozieho mäsa. Každý večer ich zabil a zjedol a každé ráno ich zase oživil. A preto sa svedomito učte, milé deti, a choďte na vysokú – aby ste, keď vyrastiete, neskončili ako zázračná koza.

„Konečne mám indíciu," rozhovoril sa Otis, „k *istému predmetu,* ktorý sa stratil môjmu pánovi."

„Myslíš jeho kla-?"

„Nevyslovuj to nahlas!" okríkol ma Otis. „Ale áno... jeho *kladi-nu*."

Zaletel som v myšlienkach späť k januáru, vtedy som po prvý raz stretol boha hromu. Predstavil som si príjemné chvíle pri tá-

borovom ohni, keď som počúval, ako Thor prdí, melie o svojich obľúbených televíznych programoch, prdí, sťažuje sa na stratené kladivo, ktorým zabíjal obrov a na ktorom sledoval svoje obľúbené programy, a prdí.

„Stále je preč?“ spýtal som sa.

Otis poklopal prednými kopytami o stôl. „No, *oficiálne*, samozrejme, nie. Keby obri vedeli naisto, že Thor nemá veď-vieš-čo, vtrhli by do smrteľného sveta, všetko by zničili a mne spôsobili depresiu ako sviňa. Ale neoficiálne… áno. Pátrame po tej veci celé mesiace, a nič. Thorovi nepriatelia sú čoraz trúfalejší. Cítia slabosť. Zdôveril som sa svojmu terapeutovi, že mi to pripomína časy, keď som bol ako malé kozľa v ohrade a starí mazáci skúšali, čo vydržím.“

Otisove žlté oči s úzkymi zreničkami sa zadívali kamsi do diaľky. „Myslím, že vtedy sa začali moje depresie.“

Schyľovalo sa k niekoľkohodinovej debate o Otisových pocitoch. Ale pretože som hrozná osoba, odbil som ho slovami: „Je mi to ľúto,“ a obrátil som list. „Otis, keď sme sa videli naposledy, našli sme pre Thora peknú železnú tyč, tú môže používať ako záložnú zbraň. Nie je celkom bezbranný.“

„To nie, ale tá tyč nie je taká dobrá ako… *kladina*. Obri sa jej tak veľmi neboja. A Thor je nervózny, keď má na nej chytať televízne programy. Malá obrazovka, mizerné rozlíšenie. Nemám rád, keď je Thor nervózny, potom si nedokážem nájsť priestor na šťastie.“

Veľa z toho nedávalo zmysel: prečo má Thor taký problém objaviť vlastné kladivo, ako tú stratu tak dlho utajil pred obrami a predstava, že by mal cap Otis nejaký priestor na šťastie.

„Takže Thor chce, aby sme mu pomohli,“ tipol som si.

„Oficiálne nie.“

„Isteže nie. Všetci si na to musíme zaobstarať dlhé kabáty a tmavé okuliare.“

„Výborný nápad,“ pochválil ma Otis. „V každom prípade som povedal tej valkýre, že ju budem udržiavať v obraze, lebo má na povel Odinove… no, vieš, špeciálne misie. Toto je moja prvá poriadna indícia, kde sa *istý predmet* nachádza. Mám spoľahlivý zdroj. Je to ďalšia koza, chodievame k tomu istému psychiatrovi. Začula niečo doma na dvore.“

„Takže máme sledovať stopu podľa rečí z dvora, ktoré si si vypočul v čakárni u psychiatra.“

„To by bolo super.“ Otis sa naklonil dopredu, až som sa zľakol, že spadne zo stoličky. „Ale musíte si dávať pozor.“

Mal som čo robiť, aby som sa nerozosmial. Už som si hádzal lávovú loptu s ohnivými obrami, poletoval som s orlom nad bostonskými strechami, vylovil som z Massachusettského zálivu Hada sveta a skolil vlka Fenrira klbkom povrazu. A táto koza mi bude dávať rozumy, vraj nech si dávam pozor!

„Takže, kde je *kladina*?“ spýtal som sa. „V Jotunheime? V Niflheime? Thorprdheime?“

„Žartuješ!“ Otisovi skĺzli slnečné okuliare z nosa nabok. „*Kladina* je v inej nebezpečnej oblasti. V Provincetowne.“

„V Provincetowne,“ opakoval som. „Na špičke mysu Cape Cod.“

Na to miesto som si matne spomínal. Raz v lete, keď som mal asi osem, ma tam mama vzala na víkend. Pamätal som si pláže, miestne karamelky, humrový závin a veľa umeleckých galérií. Najnebezpečnejšie, na čo sme tam natrafili, bola čajka s hnačkou.

Otis stíšil hlas. „V Provincetowne je taká mohyla – mohyla *nemŕtvych*.“

„Takže mohyla živých?“

„Nie, nie. Nemŕtvi…“ Otis sa striasol. „No, to sú silní duchovia, ktorí radi zbierajú čarovné zbrane. Ich hrobka sa nazýva *mohylový hrob.* Prepáč, ťažko sa mi o nich rozpráva. Pripomínajú mi môjho otca.“

To vo mne spustilo ďalšiu lavínu otázok o Otisovom detstve, ale rozhodol som sa prenechať ich jeho terapeutovi.

„Je v tom Provincetowne množstvo brlohov nemŕtvych Vikingov?“ spýtal som sa.

„Iba jeden, pokiaľ viem. No aj to stačí. Ak je *istý predmet* tam, bude fuška ho získať – bude pod zemou a chránený silnou mágiou. Potrebuješ kamarátov, toho trpaslíka a elfa.“

To by sa mi pozdávalo, keby som však tušil, kde tí kamaráti sú. Dúfal som, že Sam vie viac ako ja.

„A prečo Thor neskočí do tej mohyly pozrieť sa sám?“ zišlo mi na um. „Počkať… pokúsim sa hádať. Nechce pritiahnuť pozornosť. Alebo nám chce dopriať šancu stať sa hrdinami. Alebo je to drina a on musí čumieť na telku.“

„Úprimne povedané,“ pripustil Otis, „práve sa začala nová séria *Jessicy Jonesovej*.“

Tá koza za to nemôže, opakoval som si. *Tá si úder nezaslúži.*

„Fajn,“ prikývol som. „Keď príde Sam, preberieme stratégiu.“

„Neviem, či tu s tebou mám čakať.“ Otis si oblizol omrvinku z chlopne. „Mal som to spomenúť skôr, ale, vieš, niekto… alebo *niečo*… po mne ide.“

Vlasy na zátylku sa mi naježili. „Myslíš, že ťa to sem sledovalo?“

„Čo ja viem. Dúfajme, že ho zmiatlo moje preoblečenie.“

To určite, pomyslel som si.

Prebehol som pohľadom ulicu, no nebolo vidieť nikoho, kto by o nás prejavoval nejaký záujem. „A videl si niekoho alebo niečo?“

„Nie,“ priznal Otis. „Ale Thor má všetkých možných nepriateľov, čo nám chcú zabrániť, aby získal *kladinu* naspäť. Tým sa nepáčilo, čo ti tu rozprávam, najmä to posledné. Musíš Samirah varovať, že…“

LUP.

Odkedy žijem vo Valhale, zvykol som si na to, že sa z ničoho nič objavujú vražedné zbrane. Aj tak ma však prekvapilo, keď do Otisovej srstnatej hrude vletela sekera.

Vrhol som sa k nemu cez stôl, aby som mu pomohol. Ako syn Freya, boha plodnosti a zdravia, celkom slušne ovládam zázračnú prvú pomoc. No stačilo sa Otisa dotknúť a vedel som, že je po ňom. Sekera mu preťala srdce.

„Och, dočerta.“ Otis kašlal krv. „Teraz… jednoducho… zomriem.“

Hlava mu klesla dozadu, klobúk sa odkotúľal na chodník. Žena, ktorá sedela za nami, zjačala, akoby si až teraz všimla, že so mnou pri stole nesedí rozkošné šteniatko, ale mŕtva koza.

Pátral som pohľadom po strechách. Podľa uhla dopadu sekery ju niekto musel hodiť zhora… no jasné. Zachytil som záblesk pohybu, práve keď útočník mizol z dohľadu – postava v čiernom, v akejsi kovovej prilbe.

Takto sa skončilo moje pokojné posedenie s kozou pri šálke kávy. Strhol som si z retiazky na krku čarovný prívesok a uháňal za tým zabijakom kôz.

2

Štandardná naháňačka po strechách s hovoriacimi mečmi a nindžami

MAL BY SOM predstaviť svoj meč.

Jack, toto sú ľudia. Ľudia, toto je Jack.

Jeho pravé meno je *Sumarbrander*, Meč leta, ale Jack si jednoducho obľúbil meno *Jack*. Keď má chuť si oddýchnuť, čo je skoro stále, visí mi na retiazke okolo krku v podobe prívesku s *fehu*, Freyovou runou:

Len čo potrebujem jeho pomoc, premení sa na meč a zabíja. Niekedy to robieva, keď ho držím. Inokedy pri tom poletuje sám a pospevuje si otravné popové hity. Jednoducho je čarovný.

Uháňal som po Newbury Street a Jack mi vyrástol v ruke do plnej podoby. Čepeľ – najmenej trištvrte metra kostnej ocele s dvojitým ostrím – mal vyzdobenú runami, ktoré mu pri reči pulzovali rôznymi farbami.

„Čo sa deje?“ zaujímal sa hneď. „Koho ideme zabiť?“

Jack tvrdí, že keď je v podobe prívesku, moje rozhovory ne-

sleduje. Že máva slúchadlá. Tomu neverím, lebo Jack slúchadlá nemá. Ani uši.

„Prenasledujeme vraha," vyhŕkol som a vyhol sa taxíku. „Zabil kozu."

„Jasné. Takže stará známa pesnička."

Vyskočil som na bok budovy Pearson Publishing. V posledných dvoch mesiacoch som zapracoval na svojich einherjarských zručnostiach, takže stačil jediný odraz a už som vyletel na rímsu v trojposchodovej výške nad hlavným vchodom – len tak, dokonca aj s mečom v ruke. Potom som trochu vyskočil, trochu sa vyšplhal z okenného parapetu na rímsu na fasáde z bieleho mramoru a trochu sa zahral na Hulka, kým som sa dostal celkom hore.

Na druhej strane strechy sa práve za rad komínov ukryla tmavá dvojnohá postava. Ten zabijak vyzeral ľudsky, čo vylučovalo nejakú koziu vendetu, ale videl som toho v deviatich svetoch už dosť, aby som vedel, že ak niekto vyzerá ľudsky, ešte nemusí byť človek. Môže to byť elf, trpaslík, malý obor, dokonca aj boh Sekerník. (Prosím, len nech to nie je boh Sekerník!)

Keď som sa dostal ku komínom, zoskočila už moja obeť na strechu vedľajšej budovy. Možno to neznie bohvieako, ale vedľajšia budova bola honosný palác a stál asi tak o pätnásť metrov ďalej za malým parkoviskom. Kozí vrah nebol ani natoľko slušný, aby si pri dopade vytkol členky. Urobil salto, pristál na asfaltovej streche a hneď uháňal ďalej. Znovu preskočil Newbury Street a dopadol na kostolnú vežu.

„Ja toho chlapíka neznášam!" zahrešil som.

„Ako vieš, že je to chlapík?" spýtal sa Jack.

Mal pravdu. V tom tmavom voľnom obleku a kovovej bojovej prilbe sa nedalo rozoznať, či je to kozí vrah, alebo vrahyňa, no

rozhodol som sa, že ho zatiaľ budem brať ako muža. Prečo, to neviem. Asi sa mi to k tomu úbožiakovi lepšie hodilo.

Zacúval som, rozbehol som sa a skočil ku kostolu.

Veľmi rád by som povedal, že som pristál na veži, nasadil vrahovi putá a oznámil mu: *Si zatknutý pre vraždu hospodárskeho zvieraťa!*

Namiesto toho... no, tento kostol na Newbury Street zdobia krásne okná s farebným sklom od Tiffanyho z konca devätnásteho storočia. Jedno z nich na ľavej strane svätyne má teraz hore veľkú trhlinu. Moja chyba.

Dopadol som na šikmú kostolnú strechu a pokĺzol som sa, pravou rukou som sa zachytil odkvapu. Prstami mi prebehla bolesť. Visel som z rímsy, nohy sa mi hompáľali a vrazili do toho krásneho farebného skla presne tam, kde bol malý Ježiško.

Jediné plus toho nešikovného skĺznutia zo strechy bolo, že mi vlastne zachránilo život. Práve keď som sa stočil, zhora priletela sekera a odsekla mi gombíky z rifľovej bundy. Chýbal centimeter a zasekla by sa do mňa.

„Prestaň!“ skríkol som.

Nemám rád, keď sa ma niekto pokúša zabiť. Jasné, vo Valhale sa my einherjarovia navzájom zabíjame v jednom kuse a do večere zase ožívame. No mimo Valhaly som totálne smrteľný. Umrieť v Bostone, nijaký nový vesmírny začiatok ma už nečaká.

Kozí vrah ma sledoval zhora zo strechy. Vďaka bohom, vyzeralo to tak, že sa mu sekery minuli. Ale aby som to s tou vďačnosťou bohom neprehnal, za pásom mu visel ešte meč. Nohavice a tuniku mal ušité z čiernej kožušiny, na prsiach mu odstávala voľná drôtená košeľa zamazaná od sadzí. Čierna železná prilba mala na okraji krúžkový záves a ten mu zakrýval celý krk aj hruď. Tvár mal ukrytú za maskou pripomínajúcou vrčiaceho vlka.

Jasné, čo iné než vlk. Všetci v deviatich svetoch vlky milujú. Majú vlčie štíty, vlčie prilby, vlčie šetriče obrazoviek, vlčie pyžamá a narodeninové oslavy na tému vlky.

Iba ja vlky neznášam.

„Zober si ponaučenie, Magnus Chase," zaspieval zabijakov hlas prechádzajúci od sopránu po barytón, akoby skúšal zariadenie na špeciálne efekty. „Drž sa ďalej od Provincetownu."

Prstami ľavej ruky som zovrel rukoväť meča. „Jack, pusti sa do roboty."

„To akože fakt?" ubezpečoval sa Jack.

Zabijak sykol. Ľudí to ktovieprečo šokuje, keď zistia, že môj meč vie rozprávať.

„Chcem povedať," pokračoval Jack, „ja viem, že tento chlap zabil Otisa, ale toho zabíja *každý*. Tá koza má umieranie v popise práce."

„Jednoducho mu odfikni hlavu alebo niečo!" zjačal som.

Vrah, keďže nebol idiot, sa obrátil a utiekol.

„Chyť ho!" prikázal som Jackovi.

„Prečo musím všetko odmakať *ja*?" frflal.

„Lebo ja tu visím a teba nikto zabiť nemôže!"

„Síce máš pravdu, ale to ešte neznamená, že som do toho celý žeravý."

Zahnal som sa ním nad hlavou. Jack zmizol z dohľadu, rozletel sa za zabijakom kôz a pritom si vyspevoval vlastnú verziu *Shake It Off*. (Nikdy sa mi ho nepodarilo presvedčiť, že tam Taylor Swift nespieva: *A Jack, ty si býk, býk, býk*…)

Ľavá ruka sa mi uvoľnila, ale aj tak mi chvíľku trvalo, kým som sa vyštveral na strechu. Odkiaľsi zo severu sa od tehlových budov odrážalo rinčanie čepelí. Rozbehol som sa tým smerom,

preskakoval vežičky kostola, vrhol sa cez Berkeley Street. Skákal som zo strechy na strechu, kým som nezačul Jacka v diaľke zvýsknuť: „AU!“

Málokto by sa hrnul do boja zistiť, ako sa má jeho meč, no ja som to urobil. Na rohu Boylston Street som vyliezol po boku garáže, dostal sa na úroveň strechy a našiel Jacka, ako bojuje o… no, možno nie o život, ale prinajmenšom o svoju dôstojnosť.

Jack sa často vystatuje, že je ten najostrejší meč v deviatich svetoch, dokáže preseknúť, čo sa mu zapáči, a biť sa s tuctom nepriateľov zároveň. Celkom mu to verím, pretože som ho na vlastné oči videl, ako zneškodnil obrov veľkých ako mrakodrapy. No tento kozí mäsiar ho tlačil po streche naspäť. Bol síce malý, ale zároveň silný a rýchly, jeho tmavý železný meč len tak iskril, ako sa zrážal s Jackom. Zakaždým keď sa tie dve čepele dotkli, Jack zjačal: „Au! Au!“

Nevedel som, či je môj meč v ozajstnom nebezpečenstve, ale musel som mu pomôcť. Inú zbraň som nemal, na boj s holými rukami som sa necítil, a tak som dobehol k najbližšej lampe a vytrhol ju z betónu.

Znie to, akože sa predvádzam. Verte mi, že nie. Ten stĺp bol jednoducho najšikovnejšia zbraň, čo som mal poruke – okrem zaparkovaného lexusa, ale na to, aby som zdvihol luxusné auto, mi sily naozaj nestačia.

Zaútočil som na zabijaka šesťmetrovou lampou. To ho zamestnalo, a len čo sa ku mne obrátil, Jack vyštartoval a s nadšením ho sekol do stehna. Kozí vrah skríkol a zatackal sa.

Naskytla sa mi šanca, mohol som ho zničiť. Lenže keď som bol na tri metre od neho, preseklo vzduch zavytie v diaľke a ja som na mieste zmeravel.

Preboha, Magnus, myslíte si, *bolo to iba zavytie v diaľke. Prečo z toho robiť vedu?*

Možno som už spomenul, že neznášam vlky. Keď som mal štrnásť, dve obludy so svietiacimi modrými očami mi zabili mamu. A nedávne stretnutie s Fenrirom vo mne lásku k týmto chlpatým potvorám tiež nevzbudilo.

Toto zavytie bolo *rozhodne* vlčie. Ozvalo sa odniekiaľ z parku Common, odrážalo sa od vežiakov a menilo mi krv na ľadovú triešť. Bol to *presne* ten zvuk, aký som počul v tú noc, keď umrela mama – lačný a víťazný, zavýjanie netvora, čo objavil korisť.

Lampa mi vykĺzla zo zovretia a zarachotila na asfalte.

Jack ku mne doletel. „Hm, *señor*... bojujeme s tým týpkom ešte, alebo nie?“

Vrah sa zapotácal a čierna kožušina nohavíc sa mu zaleskla od krvi. „Takže sa to začína.“ Hovoril teraz ešte nezrozumiteľnejšie. „Maj sa na pozore, Magnus. Ak pôjdeš do Provincetownu, nahráš tým nepriateľovi.“

Zízal som na masku vrčiaceho vlka. Mal som pocit ako vtedy v štrnástich, sám v uličke za naším bytom v tú noc, keď zomrela mama. Spomenul som si, že som hľadel na požiarne schodisko, po ktorom som práve zliezol, a začul som z našej obývačky zavýjanie vlkov. Potom z okien vyšľahli plamene.

„Kto – kto si?“ dostal som zo seba.

Vrah sa chripľavo zasmial. „Zlá otázka, Magnus. Tá správna znie: Si pripravený prísť o priateľa? Ak nie, nechaj Thorovo kladivo stratené.“

Zacúval k okraju strechy a zrútil sa nadol.

Dobehol som tam, práve keď odtiaľ vyletel kŕdeľ holubov, stúpal ako modrosivý oblak a vírivo mizol nad lesom komínov

v štvrti Back Bay. A hlboko pod ním nijaký pohyb, nijaké telo, nijaká stopa po zabijakovi.

Jack sa vznášal vedľa mňa. „Nestíhal som mu. Skrátka si ma prekvapil nepripraveného. Nestačil som sa poriadne rozcvičiť."

„Meče sa nerozcvičujú," upozornil som ho.

„Tak to pardon, pán expert na správnu metodiku rozohrievania sa!"

Jedno holubie pierko sa znieslo k rímse a pristálo v šmuhe vrahovej krvi. Zodvihol som to drobné pierko a díval sa, ako doň vsakuje červená tekutina.

„Tak čo teraz?" zaujímal sa Jack. „A čo to bolo za vlčie zavytie?"

Eustachovou trubicou mi tiekla ľadová voda a v ústach mi po nej zostala studená horká príchuť. „Ja neviem. Nech to bolo, čo chcelo, už to prestalo."

„Nemali by sme to preskúmať?"

„Nie! Teda... kým zistíme, odkiaľ sa to sem donieslo, už bude neskoro. Okrem toho..."

Prezeral som si krvavé holubie pierko. Uvažoval som, ako mohol kozí vrah len tak zmiznúť a čo vie o stratenom Thorovom kladive. V hlave mi znel jeho skreslený hlas: *Si pripravený prísť o priateľa?*

Niečo sa mi na ňom videlo zvláštne... a predsa známe.

„Musíme sa vrátiť za Sam. Schytil som Jacka za rukoväť a doľahla na mňa únava.

V tom je tá nevýhoda, keď máte samostatne bojujúci meč: za všetko, čo urobí, zaplatím, len čo ho znovu chytím. Cítil som, ako sa mi po rukách šíria modriny, jedna za každý prípad, keď Jacka zasiahol ten druhý meč. Nohy sa mi triasli, akoby som celé

dopoludnie cvičil výpady. V krku mi navrela hrča – Jackov pocit previnenia, že kozieho zabijaka neporazil.

„No tak, človeče," dohováral som mu, „aspoň si ho sekol. „Ja som neurobil ani toľko."

„To hej, no..." znelo to rozpačito. Vedel som, že o tom nechce hovoriť. „Možno by si si mal na chvíľku odpočinúť, *señor*. Nie si v stave..."

„Som v pohode," prerušil som ho. „Vďaka, Jack. Počínal si si dobre."

Donútil som ho premeniť sa znovu na prívesok a zavesil som si runový kameň na retiazku na krku.

Jack mal pravdu v jednom: odpočinok som potreboval. Najradšej by som zaliezol do toho pohodlného lexusu a pospal si, ale keby zabijakovi zišlo na um vrátiť sa k Zamyslenému hrnčeku, keby tam natrafil na nič netušiacu Sam...

Vybral som sa po strechách a dúfal, že nejdem neskoro.

3

Moji priatelia ma chránia tým, že mi vôbec nič nepovedia. Vďaka, kamoši

VRÁTIL SOM sa do kaviarne a Sam tam stála nad Otisovým telom.

Ľudia sa trúsili do Zamysleného hrnčeka dnu a zase von a mŕtvej koze sa vyhýbali širokým oblúkom. Netvárili sa prekvapene. Možno miesto Otisa videli pochrapkávajúceho bezdomovca. A tí vedia dobre odpudzovať, o tom by som mohol rozprávať.

Sam na mňa zazrela. Pod ľavým okom mala novú oranžovú modrinu. „Prečo je náš informátor mŕtvy?“

„To je na dlhé vysvetľovanie,“ odvrkol som. „Kto ťa udrel?“

„To je tiež nadlho.“

„Sam...“

Mávla rukou nad mojím znepokojením, akoby odháňala dotieravého komára. „Som v pohode. Len mi, prosím, povedz, že si Otisa nezabil preto, že mi zjedol koláčik.“

„Nie, ale keby zjedol *môj*...“

„Haha. Čo sa stalo?“

Robil som si starosti o jej oko a zároveň som sa jej pokúšal čo najlepšie vykresliť udalosti s kozím vrahom. Medzitým sa Otisova mŕtvola začala rozplývať a rozpúšťať na pramienky bielej pary

ako suchý ľad. Čoskoro nezostalo nič, len kabát, okuliare, klobúk a sekera, ktorá ho zabila.

Sam tú zbraň zodvihla. Čepeľ nebola väčšia než smartphone, ale vyzerala ostrá. V tmavom kove boli vyryté runy, čierne ako uhoľ.

„Železo ukované obrami," oznámila mi Sam. „Začarované. Dokonale vyvážené. Vzácna zbraň, tú tu veru nenecháme."

„To je milé. Nezniesol by som, keby Otisa zamordoval nejaký fejk."

Sam ma ignorovala, v tom už začínala byť dosť dobrá. „Vravíš, že ten zabijak mal vlčiu prilbu?"

„Tým sa nám to zužuje na polovicu grázlov z deviatich svetov." Ukázal som na Otisov prázdny kabát. „Čo sa stalo s tou mŕtvolou?"

„S Otisom? Ten bude v pohode. Zázračné bytosti sa tvoria z hmly Ginnungagapu. Keď zomrú, ich telá sa rozpustia späť na hmlu. Otis sa zhmotní niekde u svojho pána. Dúfajme, že to stihne načas, aby ho Thor mohol zabiť na večeru."

Toto dúfanie sa mi zdalo čudné, ale nie čudnejšie než všetko, čo som práve prežil. Sadol som si, prv než sa podo mnou stihli podlomiť kolená, a napil som sa vychladnutej kávy.

„Ten zabijak vedel, že sa kladivo stratilo," uvažoval som. „Povedal mi, že ak pôjdem do Provincetownu, nahrám nepriateľovi. Nemyslíš si, že to znamená…"

„Lokimu?" Sam si sadla oproti mne, sekeru hodila na stôl. „Verím, že je do toho nejako namočený. Vždy je."

Nemohol som jej vyčítať, že to vyznelo trpko. Nerada hovorila o bohovi podvodov a klamstiev. Okrem toho, že bol zlý, bol to aj jej otec.

„Ozval sa ti v poslednom čase?“

„Iba v niekoľkých snoch.“ Sam otáčala hrnčekom sem a tam, akoby nastavovala kód sejfu.

„Našepkával mi, varoval ma. Zaujímal sa najmä o… to je jedno. To nič.“

„Neznie to, akože nič.“

Sam mala prenikavý pohľad plný žiaru, asi ako polená v kozube, kým sa poriadne rozhoria. „Otec sa pokúša zničiť môj osobný život. Nijaká novinka. Chce ma rozptýliť. To s prarodičmi, Amirom…“ Hlas sa jej zadrhol. „To nie je nič, čo by som nezvládla. S naším kladivovým problémom to nesúvisí.“

„Naozaj nie?“

Jej výraz mi napovedal, že mám vycúvať. Keby som na ňu veľmi tlačil, pritisla by ma o múr a chytila pod krk. Dnes ma ešte nepridusila, a to iste znamená, že sa naše priateľstvo prehlbuje.

„V každom prípade,“ pokračovala, „Loki nemôže byť ten vrah. Neudržal by sekeru.“

„Prečo nie? Teda, ja viem, po technickej stránke je zviazaný reťazami v asgardskej cele za vraždu alebo čo, no pritom sa mi zjavuje, ako sa mu zapáči.“

„Môj otec dokáže vysielať svoj obraz alebo sa objavovať v snoch. S veľkým sústredením a na obmedzený čas je dokonca schopný vyslať toľko sily, že to vytvorí fyzickú postavu.“

„Ako keď chodil s tvojou mamou.“

Sam znovu dokázala, ako ma má rada, pretože mi nevytrieskala mozog z hlavy. Mali sme tu v Zamyslenom hrnčeku priam festival priateľstva.

„Áno,“ potvrdila. „Takto dokáže obísť to svoje uväznenie, ale nemôže sa objaviť a použiť pritom zázračné zbrane. O to sa

bohovia postarali, keď začarovali jeho okovy. Keby mohol zdvihnúť začarovanú čepeľ, časom by sa oslobodil."

V absurdnom svete severských mýtov to možno dávalo zmysel. Predstavil som si Lokiho, ako leží s roztiahnutými rukami a nohami v nejakej jaskyni, spútaný okovami z… hm, nemôžem na to ani pomyslieť – z čriev vlastných zavraždených synov. Bohovia to tak zariadili. A tiež mu vraj umiestnili nad hlavu hada, aby mu donekonečna kvapkal do tváre jed. Asgardská spravodlivosť nepozná zľutovanie.

„Ten zabijak však mohol pre Lokiho pracovať," zišlo mi na um. „Mohol to byť nejaký obor. Mohol to byť…"

„Mohol to byť ktokoľvek," prerušila ma Sam. „Podľa toho, ako ho opisuješ – ako bojoval a ako sa pohyboval –, to vyzerá na einherjara. Možno dokonca na valkýru."

Žalúdok sa mi prevrátil pri predstave, ako sa kotúľa po chodníku a zastaví sa pri Otisovom klobúku. „Niekto z Valhaly. Prečo by niekto…?"

„Ja neviem," povedala. „Nech je to ktokoľvek, nechce, aby sme sledovali túto stopu k Thorovmu kladivu. No myslím si, že nič iné nám nezostáva. Musíme konať rýchlo."

„Načo sa tak náhliť? Kladivo je stratené už mesiace. A obri ešte nezaútočili."

Niečo v Saminých očiach mi pripomenulo siete morskej bohyne Ran, ako vírili vo vlnách a miešali utopené duše. Nebola to príjemná spomienka.

„Magnus," spustila, „udalosti sa zrýchľujú. Pri mojich posledných výpravách do Jotunheimu… obri sú nepokojní. Privolali veľké kúzla, aby zamaskovali, čo majú za lubom, ale nepochybujem, že sa dali do pohybu celé armády. Chystajú sa na inváziu."

„Na inváziu… kam?“

Vietor jej rozfúkal hidžáb okolo tváre. „*Sem,* Magnus. A ak prídu zničiť Midgard…“

Aj v tých teplých slnečných lúčoch ma zamrazilo. Sam mi už vysvetlila, že Midgard leží na križovatke Yggdrasilu, Stromu sveta. Tu sa najľahšie prechádza medzi deviatimi svetmi. Predstavil som si, ako na Newbury Street dopadnú tiene obrov a zem sa rozochveje pod ich okovanými čižmami, veľkými ako obrnené vozy.

„Zdržiava ich jediná vec,“ vysvetľovala Sam, „strach z Thora. Tak to bolo po stáročia. Nespustia plnú inváziu, kým si nebudú absolútne istí, že je zraniteľný. No sú čoraz bezočivejší. Začínajú si myslieť, že nastal správny čas…“

„Thor je iba jeden boh,“ namietol som. „Čo Odin? Alebo Tyr? Čo môj tatko Frey? Tí sa do nich nemôžu pustiť?“

Len čo som vyriekol tie slová, hneď sa mi zdali absurdné. Odin je nevyspytateľný. Keď sa raz za uhorský rok ukáže, zaujímajú ho viac motivačné powerpointové prezentácie ako bojovanie. Tyra, boha statočnosti a osobného súboja, som nikdy ani nestretol. A pokiaľ ide o Freya… môj otec je boh leta a plodnosti. Ak chcete, aby kvitli kvety, rástla úroda alebo sa zahojilo porezanie, ste na správnej adrese. No zahnať hordy z Jotunheimu? Na to radšej zabudnite.

„Musíme tú inváziu zastaviť, *skôr ako* k nej dôjde,“ naliehala. „A to znamená nájsť kladivo Mjölnir. Vieš určite, že Otis hovoril Provincetown?“

„Hej. Mohyla nemŕtvych. Je to zlé?“

„Na stupnici od jeden do desať niekde za dvadsiatkou. Budeme potrebovať Hearthstonea a Blitzena.“

Napriek všetkému mi predstava, že sa stretnem so starými kamošmi, zdvihla náladu.

„Ty vieš, kde sú?“

Sam zaváhala. „Viem, ako sa s nimi spojiť. Ukrývajú sa v jednom Mimirovom bezpečnom dome.

Pokúšal som sa to stráviť. Mimir, hlava boha bez tela, ktorá predávala napitie sa zo studne vedomostí za roky otroctva a prikázala Blitzovi a Hearthovi, aby na mňa dozerali, keď som žil na ulici, lebo som bol ‚dôležitý pre osud svetov‘, ktorá riadila biznis s automatmi pachinko a ďalšie pokútne obchody – tento Mimir má zbierku bezpečných domov. Zaujímalo by ma, koľko berie od mojich priateľov za nájomné.

„Prečo sa Blitz a Hearth schovávajú?“

„To by ti mali vysvetliť oni. Nechceli ti robiť starosti.“

Vôbec to nebolo vtipné, no aj tak som sa rozosmial. „Zmizli bez slova, lebo mi nechceli robiť *starosti*?“

„Pozri sa, Magnus, potreboval si čas, aby si trénoval, aby si sa usadil vo Valhale a zvykol si na svoje zručnosti einherjara. Hearthstone a Blitzen práve dostali v runách zlé znamenie. Preventívne sa držia v úzadí. Ale na túto výpravu…“

„Zlé znamenie. Sam, ten zabijak mi povedal, nech sa pripravím, že stratím priateľov.“

„Ja *viem*.“ Zdvihla hrnček a prsty sa jej triasli. „Budeme opatrní, Magnus. Ale tam v mohyle nemŕtvych… môže runová mágia a tajné schopnosti rozhodnúť. Heartha a Blitza budeme *potrebovať*. Spojím sa s nimi dnes popoludní. Potom ti všetko poviem, sľubujem.“

„Ono je toho *viac*?“ Odrazu som si pripadal, akoby som minulých šesť týždňov trčal v detskej izbičke. Prišiel som o všetky za-

ujímavé rozhovory medzi dospelými. To vyhnanstvo sa mi nepozdávalo.

„Sam, nemusíš ma chrániť. Som už mŕtvy. Som desivý Odinov bojovník z Valhaly. Dovoľ mi pomôcť."

„Pomôžeš," sľubovala mi. „Ale potrebuješ čas na výcvik, Magnus. Keď sme sa vybrali po Meč leta, mali sme šťastie. Na to, čo príde ďalej… budeš potrebovať všetky svoje schopnosti."

Z toho strachu, čo jej znel v hlase, som sa roztriasol ako ratlík.

Nemal som pocit, že by to bolo nejaké šťastie, keď sme získali Meč leta. Veľa ráz sme skoro umreli. Traja kamaráti obetovali život. Len-len že sme zastavili vlka Fenrira a veľa ohnivých obrov, aby nezničili deväť svetov. Ak *toto* bolo šťastie, nechcem vidieť smolu.

Sam natiahla ruku nad stôl. Zobrala mi brusnicový koláč a odhryzla si. Poleva sa jej farbou hodila k modrine pod okom. „Mala by som sa vrátiť do školy. Nemôžem zmeškať ďalšiu hodinu fyziky. A popoludní musím doma hasiť nejaké ohne."

Predstavil som si, čo hovorila o tom, že sa Loki pokúša prevrátiť jej osobný život, a to malé zaváhanie, keď vyslovila Amirovo meno. „Môžem ti s niečím pomôcť? Napríklad zastaviť sa vo Fadlanovom falafele a pozhovárať sa s Amirom?"

„Nie!" Líca jej očerveneli. „Nie, ďakujem. Ale rozhodne nie. Nie."

„Tak teda *nie*."

„Magnus, ja viem, že to myslíš dobre. Mám toho teraz veľa, ale zvládnem to. Uvidíme sa večer na slávnosti pre…" Vystrúhala kyslú tvár. „Veď vieš, pre nováčika."

Myslela tým dušu, po ktorú šla. Ako zodpovedná valkýra sa bude musieť zúčastniť na večernej oslave a na predstavení najnovšieho einherjara.

Prezeral som si modrinu pod jej okom a čosi sa mi rozjasnilo.

„Tá duša, čo si ju priviedla, ten nový einherjar ťa udrel?“

Sam sa zamračila. „Je to zložité.“

Už som stretol zopár agresívnych einherjarov, ale ani jedného, čo by si trúfol zmlátiť valkýru. To bolo samovražedné, dokonca aj pre niekoho, kto práve zomrel. „Čo za idiota… Počkať. Malo to niečo spoločné s tým vlčím zavýjaním, čo som počul z parku?“

Samine tmavohnedé oči zaiskrili, akoby sa chystali rozhorieť.

„Večer sa dozvieš.“ Vstala a zobrala sekeru. „Teraz sa vráť do Valhaly. Dnes budeš mať to potešenie spoznať…“ odmlčala sa a zvažovala slová. „Môjho brata.“

4

Prebehne po mne gepard

PRI VÝBERE posmrtného života je dôležité premyslieť miesto.

Posmrtné nežitie na predmestiach ako sú Folkvanger a Niflheim, má síce výhodu v nižších neživotných nákladoch, ale vstup do valhalského Midgardu je priamo v srdci mesta na Beacon Street, oproti parku Common. Budete to mať na skok do najlepších obchodov a reštaurácií a necelú minútu na stanicu metra Park Street!

Áno, Valhala. Raj pre všetky vaše vikinské potreby.

(No dobre, prepáčte. Sľúbil som hotelovému manažmentu, že nám urobím trochu reklamu. Ale domov som to mal naozaj kúsok.)

Kúpil som si v kaviarni vrecúško kávových zŕn v čokoláde a vybral sa do parku Public Garden. Prešiel som okolo svojho starého táboriska pod mostíkom pre chodcov. Zopár prešedivených týpkov tam vysedávalo v hniezde zo spacákov a delilo sa o zvyšky z kontajnerov s malým potkaním teriérom.

„Čau, chlapi." Dal som im Otisov kabát a klobúk a k tomu všetky smrteľné peniaze, čo som mal pri sebe – asi tak dvadsaťštyri dolárov. „Majte sa."

Tak ich to vykoľajilo, že ani neodpovedali. Pokračoval som v ceste a cítil som sa, akoby mi z brucha trčala sekera.

Len vďaka tomu, že ma pred dvoma mesiacmi zabil ohnivý obor, som sa dostal k luxusnému životu. A títo ľudia a ich teriér sa zatiaľ živia zo smetiakov. To nie je fér.

Ľutoval som, že nemôžem zhromaždiť všetkých bezdomovcov v Bostone a povedať im: *Pozrite, hneď tamto je veľký barák a v ňom tisíce pohodlných bytov a jedlo zadarmo naveky. Poďte so mnou!*

Lenže to by nešlo.

Smrteľníkov do Valhaly brať nemôžete. Nemôžete ani naschvál umrieť, aby ste sa tam dostali. Vaša smrť musí byť neplánovaný obetavý čin a ešte musíte dúfať, že neďaleko bude valkýra a uvidí to.

Iste, aj tak bola Valhala omnoho lepšia ako výškové domy, čo vyrastali všade v centre. V mnohých z nich tiež strašili prázdne luxusné byty – nablýskané štvrté alebo piate byty multimilionárov. Nepotrebovali ste statočnú smrť, aby ste sa tam dostali, iba kopy prachov. Keby obri *naozaj* napadli Boston, možno by som ich presvedčil, aby pár tých domov strategicky rozdupali.

Nakoniec som došiel k midgardskému priečeliu hotela Valhala. Zvonku vyzeral ako osemposchodová vila z bielosivého kameňa, ďalšia superdrahá nehnuteľnosť v rade domov v koloniálnom štýle. Jediný rozdiel bol v tom, že predná záhrada hotela bola dokonale uzatvorená skoro päťmetrovým vápencovým múrom bez bránky – prvá z mnohých prekážok, ktoré mali brániť vo vstupe ne-einherjarom.

Skočil som cez ňu rovno do hájika Glasir.

V korunách bielej brezy sedelo zopár valkýr a zbieralo dvadsaťštyri karátové zlaté lístie. Zakývali na mňa, ale nezastavil

som sa s nimi na kus reči. Došiel som ku schodom a potisol ťažké dvojkrídlové dvere.

Vo vestibule rozmerov katedrály sa odohrávala zvyčajná scéna. Pred kozubom s plápolajúcim ohňom sa povaľovali pubertiaci, hrali spoločenské hry alebo iba tak relaxovali s bojovými sekerami. Ďalší einherjarovia v huňatých zelených hotelových županoch sa naháňali okolo hrubo tesaných stĺpov v hale a hrali zabíjanú. Ich smiech sa odrážal od vysokého stropu s trámami lesknúcimi sa od hrotov stoviek zviazaných oštepov.

Pozrel som sa k recepčnému pultu, či sa náhodou práve neprihlasuje Samin záhadný modrinotvorný brat. Postával tam však iba manažér Helgi a mračil sa na monitor počítača. Rukáv zeleného obleku mal odtrhnutý, z mohutnej brady mal vytrhané chumáče. Jeho vlasy pripomínali mŕtveho krkavca ešte viac ako obyčajne.

„Ani tam nechoď!“ vystríhal ma známy hlas.

Priblížil sa ku mne Hunding, hotelový portier, a bradavičnatú červenú tvár mu pokrývali čerstvé škrabance. Jeho hustá brada rovnako ako tá Helgiho vyzerala, že uviazol v stroji na šklbanie kurčiat. „Šéf má náladu pod psa,“ oznámil mi. „Pod toho naj-najmenšieho jazvečíka.“

„Vy tiež nevyzeráte veľmi šťastne,“ poznamenal som. „Čo sa stalo?“

Hundingovi sa zlostne rozochveli fúzy. „*Stal* sa náš najnovší hosť.“

„Samin brat?“

„Hmm. Keď mu tak chceš hovoriť. Ja neviem, čo to Samirah zišlo na um, priviesť toho tvora do Valhaly.“

„Tvora?“ Spomenul som si na Iksa, polovičného trola, ktorého sem Sam kedysi pustila. Aj zato ju sprdli, ale nakoniec sa ukázalo,

že Iks je vlastne Odin v utajení. (To všetko je omnoho zložitejšie, no na to teraz nie je čas.) „Chcete povedať, že ten nováčik je *ozajstná* obluda ako napríklad Fenrir alebo…“

„Ešte horšie, ak chceš vedieť.“ Hunding si zmietol z menovky zopár chlpov. „Ten mizerný *argr* mi skoro odtrhol hlavu, keď zbadal svoje bývanie. A to ani nehovorím, že o prepitnom sa mi môže akurát tak snívať…“

„Portier!“ skríkol manažér spoza recepčného pultu. „Prestaň sa tam bratríčkovať a poď sem! Musíš zobrať niť a vyčistiť dračie zuby!“

Pozrel som na Hundinga. „On vás núti čistiť dračie zuby?“

Hunding si vzdychol. „A trvá to večnosť. Musím ísť.“

„Hej, počkajte.“ Podal som mu vrecko s kávovými zrnami, ktoré som si kúpil v Zamyslenom hrnčeku. „Držte sa.“

Starému Vikingovi sa zahmlili oči. „Magnus Chase, si super chalan. Od lásky by som ťa vyobjímal…“

„PORTIER!“ znovu skríkol Helgi.

„NO DOBRE! HÁDAM NEHORÍ DEVÄŤ SVETOV!“ Hunding sa rozbehol k recepčnému pultu, čo ma zachránilo od smrti rozmliaždením.

Hoci som sa cítil pod psa, aspoň som nemal Hundingovu prácu. Ten chudák sa dostal do Valhaly, aby otročil Helgimu, svojmu úhlavnému nepriateľovi zo smrteľného života. Z času na čas si čokoládu zaslúži. A párkrát som sa už presvedčil, aké neoceniteľné je pre mňa jeho priateľstvo. Hunding sa v hoteli vyznal lepšie než ktokoľvek iný a poznal všetky šťavnaté klebety.

Zamieril som k výťahom a premýšľal, čo je to *argr* a prečo ho Sam priviedla do Valhaly. A najmä som uvažoval, či mám čas sa pred popoludňajšou bitkou naobedovať a pospať si. Je dôležité byť dobre nakŕmený a oddýchnutý, keď umierate v boji.

Niekoľko einherjarov na mňa úkosom pokukovalo, keď som šiel chodbou, ale väčšina ma ignorovala. Jasné, získal som Meč leta a porazil vlka Fenrira, ale veľa mojich druhov bojovníkov ma pokladalo za chlapca, ktorý dopustil smrť troch valkýr a skoro rozpútal ragnarök. A navyše som syn Freya, vanského slnečného boha. Jeho potomkovia sa vo Valhale obyčajne nevyskytujú. Nie som dosť super, aby som mohol fungovať s tými najobľúbenejšími – deťmi vojnových bohov Thora, Tyra a Odina.

Áno, vo Valhale sa vytvárajú skupinky rovnako ako na strednej. A aj keď sa stredná *zdá* ako večnosť, Valhala je večnosť naozaj. Jediní einherjarovia, ktorí ma akceptovali, boli moji susedia z devätnásteho poschodia, a ja som sa k nim bál vrátiť.

Ani vikinský pop vo výťahu ma nerozveselil. V hlave mi vírili otázky: Kto zabil Otisa? Pred čím ma tá koza chcela vystríhať? Kto je Samin brat? Prečo sa Blitz s Hearthom ukrývajú? A kto so zdravým rozumom mohol nahrať Sinatrovo *Fly Me to the Moon* v starej severčine?

Výťahové dvere sa otvorili na devätnástom poschodí. Len čo som vyšiel von, zmietlo ma nejaké veľké zviera. Pohybovalo sa tak rýchlo, že som stihol zaregistrovať iba svetlohnedú a čiernu šmuhu, zabočilo za roh a zmizlo. Potom som si všimol, že mám v teniskách diery, ako mi to zviera cez ne prebehlo. Zo špičiek nôh mi do tela prúdili drobné gejzíry bolesti.

„Auajz!“ zjojkol som oneskorene.

„Zastavte toho geparda!“ Po chodbe sa prihnal Thomas Jefferson mladší s nasadeným bajonetom a za ním moji ďalší spolubývajúci Mallory Keenová a Nedonosenec Gunderson. Predo mnou pribrzdili a zastali, všetci traja zadychčaní a spotení.

„Videl si to?“ zasipel Týdžej. „Kam bežal?“

„Hm…“ ukázal som doprava. „Prečo tu máme geparda?“

„My sme to nevymysleli, to mi ver,“ Týdžej si prehodil pušku cez plece. Ako zvyčajne mal na sebe uniformu Únie, pod rozopnutým kabátcom zelené tričko s logom hotela Valhala. „Nášmu novému susedovi to tu nevonia.“

„Novému susedovi,“ opakoval som. „Gepardovi. Chceš povedať… tej duši, čo ju priviedla Sam? Dieťaťu Lokiho? On sa vie premieňať?“

„Okrem iného,“ odvetil Nedonosenec Gunderson, berserk urastený ako Yetti. Nosil výhradne iba kožené nohavice a na širokej hrudi sa mu vlnilo runové tetovanie. Udrel bojovou sekerou o zem. „Ten *meinfretr* mi skoro vbehol do tváre!“

Od tých čias, čo som sa presťahoval do Valhaly, som sa naučil kopu starých severských nadávok. *Meinfretr* bolo niečo ako prďúch, čo je prirodzene najhorší druh smraďúcha.

Mallory si zasunula svoje dva nože do pošiev. „Tomu tvojmu ksichtu by to občas len prospelo, Nedonosenec.“ Keď sa nazlostila, hovorila so silným prízvukom. Vďaka červeným vlasom a rumenným lícam by sa mohla vydávať za malého ohnivého obra, až na to, že ohniví obri nevzbudzujú takú hrôzu. „Mne skôr prekáža, že ten splašenec ničí hotel! Videl si, čo urobil s Iksovou izbou?“

„On dostal izbu po Iksovi?“ začudoval som sa.

„A začal ju demolovať.“ Mallory urobila z prstov véčko a mávla nimi pod bradou smerom, kam utiekol gepard. Bola to Írka, takže jej véčko neznamenalo ani *mier*, ani *víťazstvo* – ale niečo omnoho horšie. „Išli sme ho privítať a našli sme ho tam v troskách. Žiadna úcta!“

Pamätal som si svoj prvý deň vo Valhale. Tresol som pohov-

kou, tá letela cez celú obývačku a päsťou som prerazil stenu v kúpeľni. „No… nie je jednoduché zvyknúť si tu.“

Týdžej pokrútil hlavou. „Ale toto presahuje všetky medze. Ten magor sa nás pokúsil zabiť, len čo nás zbadal. A to, čo vravel…“

„Prvotriedne urážky,“ uznal Nedonosenec. „To sa musí nechať. Ale nikdy som nevidel, že by jedna osoba narobila toľko škody… Poď sa na to pozrieť, Magnus. Uvidíš.“

Zaviedli ma do starej Iksovej izby. Nikdy som tam nebol, ale teraz boli dvere dokorán. Vnútri to vyzeralo, že sa výzdoby ujal hurikán piateho stupňa.

„Svätá Frigg.“ Prekročil som kopu roztrieskaného nábytku a vošiel do haly. Bol to apartmán rovnakého typu ako ten môj – štyri štvorcové sekcie vybiehajúce z ústredného átria ako obrovité znamienko plus. V hale bolo kedysi sedenie s pohovkou, policami na knihy, televízorom a kozubom. Teraz z toho zostala hotová pohroma. Vydržal iba kozub, a aj ten mal na rímse ryhy, akoby sa doň niekto pustil mečom so širokou čepeľou.

Videl som, že aj krídla so spálňou, kuchyňou a kúpeľňou dopadli rovnako. Celý omámený som odstúpil.

Rovnako ako u mňa stál uprostred átria strom. Najnižšie konáre sa ťahali po strope bytu, prepletali sa s trámami, horné vetvy siahali až k modrej oblohe bez obláčika. Nohami som sa zabáral do zelenej trávy, vánok zhora voňal ako horský vavrín a trochu ako hroznová limonáda. Bol som na návšteve u niekoľkých kamarátov, ale otvorené átrium nemal nikto.

„Takto to tu mal aj Iks?“ spýtal som sa.

Mallory odvrkla. „Kdeže. Iksovo átrium bol veľký bazén – prírodný horúci prameň. Mal tu vždy strašne teplo a vlhko a smrdelo to tu sírou ako trolovo podpazušie.“

„Iks mi chýba," povzdychol Nedonosenec. „Ale áno, všetko toto je celkom nové. Každý byt sa upraví podľa štýlu obyvateľa."

Zamyslel som sa, čo asi znamená, že je moje átrium úplne rovnaké ako átrium toho nováčika. Nechcel som sa deliť o štýl bývania s krvilačnou divou šelmou, potomkom Lokiho, ktorý dupe ľuďom po nohách.

Na kraji átria sa povaľovala ďalšia kopa trosiek. Voľne stojace police boli strhnuté a na trávu sa rozsypali keramické misky a hrnčeky – niektoré s pestrou glazúrou, iné z nepálenej hliny.

Kľakol som si a zdvihol dno rozbitého kvetináča. „A toto všetko podľa vás vyviedol ten gepardí chalan?"

„Hej." Týdžej ukázal bajonetom. „V kuchyni je vypaľovacia pec a hrnčiarsky kruh."

„Kvalitné kúsky," uznal Nedonosenec. „Tá váza, čo mi hodil do tváre, bola krásna a vražedná. Presne ako tuto slečinka Keenová."

Mallorine líca prešli z jahodovočervenej do oranžovej farby papričiek habanero. „Ty si teda idiot." Týmto spôsobom prejavovala svojmu priateľovi lásku.

Obrátil som ten črep. V hline boli vyryté iniciály A. F. Nechcelo sa mi domýšľať, čo by mohli znamenať. Pod nimi som objavil ozdobnú značku: dva hady prepletené do zložitého S, chvosty navzájom ovinuté okolo hláv.

Prsty mi znecitliveli. Pustil som črepinu a zdvihol ďalší rozbitý črepník: rovnaké iniciálky dolu, rovnaká hadia značka.

„To je symbol Lokiho," poučil ma Nedonosenec. „Ohybnosť, zmena, klzkosť."

Zahučalo mi v ušiach. Ten symbol som už videl... nedávno, vo vlastnej izbe. „Ako – ako to vieš?"

Nedonosenec nafúkol svoju už aj tak dosť nafúknutú hruď. „Ako som ti vravel, ja sa tu vo Valhale neflákam. Mám doktorát z germánskej literatúry."

„A hovorí o tom iba niekoľkokrát denne," dodala Mallory.

„Hej, ľudia," ozval sa Týdžej zo spálne. Zabodol bajonet do kopy oblečenia a zdvihol zelené hodvábne šaty bez rukávov.

„To je nóbl kúsok," začudovala sa Mallory. „Stella McCartney."

Nedonosenec sa zamračil. „Ako to vieš?"

„Ja sa tu vo Valhale neflákam," napodobnila jeho chripľavý hlas. „Mám doktorát z módy."

„Zmĺkni, ženská," odbil ju Nedonosenec.

„A pozrite na toto." Týdžej zdvihol smoking, tiež tmavozelený, s ružovými chlopňami.

Musím priznať, že som mal v hlave vymetené. Dokázal som myslieť len na symbol Lokiho na tej keramike a na to, kde som už tú hadiu značku videl. Zo záplavy oblečenia v tejto izbe som nebol múdry – rifle, sukne, saká, kravaty a večerné šaty, väčšinou v ružových a zelených odtieňoch.

„Koľko ľudí tu býva?" spýtal som sa. „On má sestru?"

Nedonosenec opovržlivo vzdychol: „Týdžej, vysvetlíš to alebo to necháš na mňa?"

TADÁÁÁ. Po chodbe sa rozľahlo trúbenie na baraňom rohu.

„Obed," oznámil Týdžej. „Porozprávame sa potom."

Kamaráti zamierili k dverám. Ja som ďalej čupel nad kôpkou črepín a hľadel na písmená A. F. a na prepletené hady.

„Magnus!“ zakričal Týdžej. „Ideš?“

Chuť do jedla ma prešla. Rovnako aj únava. Telom mi prebehol adrenalín ako vysoký tón elektrickou gitarou.

„Bežte popredu.“ Prstami som zovrel črep so symbolom Lokiho. „Ja musím ešte niečo overiť.“

5

Môj meč má lepší spoločenský život ako ja

EŠTEŽE SOM nešiel na obed.

Pri bufetovom stole sa zvykol odohrávať boj na život a na smrť a pri tom, ako som bol rozhodený, by ma zrejme niekto prepichol vidličkou na fondue, prv než by som si stihol niečo naložiť na tanier.

Väčšina diania vo Valhale sa konala na život a na smrť: scrabble, rafting na divokej vode, jedenie palaciniek, hranie kroketu. (Rada: *Nikdy* nehrajte vikinský kroket.)

Zašiel som do svojej izby a párkrát sa zhlboka nadýchol. Trochu som čakal, že to tam bude hore nohami ako v izbe A. F. – že keď sú si tie dva byty také podobné, ten môj sa zo solidarity porozhadzuje tiež. Ale zostal tak, ako som ho opustil, iba upratanejší.

Domáci personál som nikdy nevidel. Nejako sa mu vždy podarilo upratať, keď som pri tom nebol. Posteľ mi ustielali, či som v nej spal, alebo nie. Kúpeľňu vydrhli, aj keď som to práve urobil sám. Žehlili mi a skladali bielizeň napriek tomu, že som si dával pozor, aby som nikdy nenechával oblečenie povaľovať sa naokolo. A povedzte, kto dnes žehlí a škrobí spodnú bielizeň?

Nesedelo mi, že mám taký veľký apartmán sám pre seba. Mama

ma vychovala k tomu, aby som si po sebe upratoval. Usiloval som sa o to aj tu, ale hotelový personál napriek tomu denne prichádzal a nemilosrdne všetko vylepšoval.

A navyše mi nechával darčeky. To ma otravovalo ešte viac ako naškrobené spodky.

Podišiel som ku kozubu. Keď som sa sem nasťahoval, stála na parapete jediná fotografia – snímka mojej mamy a mňa, keď som mal osem, ako stojíme na vrchole Mount Washington. Odvtedy tu pribudli ďalšie fotky, niektoré som si pamätal z detstva, iné som nikdy nevidel. Netušil som, kde ich hotelový personál vyhrabal. Možno ako sa na mňa apartmán postupne naladil, vynorili sa tie fotografie jednoducho z vesmíru. Alebo si Valhala necháva záložné kópie života každého einherjara na iCloude.

Na jednej fotke bola moja sesternica Annabeth, stála na kopci, v pozadí Golden Gate Bridge a San Francisco. Svetlé vlasy jej poletovali okolo tváre, sivé oči žiarili, akoby jej niekto povedal dobrý vtip.

Pohľad na ňu ma tešil, pretože to bola moja rodina. A zároveň vzbudzoval úzkosť, veľmi mi to pripomínalo náš posledný rozhovor.

Podľa Annabeth rodina Chaseovcov nejako zvláštne priťahuje prastarých bohov. Možno to majú na svedomí naše očarujúce osobnosti, možno naša značka šampónu. Annabethina mama, grécka bohyňa Aténa, sa zaľúbila do jej otca Fredericka. Môj otec Frey sa zamiloval do mojej mamy Natálie. Keby za mnou zajtra niekto prišiel a povedal mi – prekvapenie! –, že aztécki bohovia žijú v Houstone a moja druhá sesternica je Quetzalcoatlova vnučka, uveril by som mu každé slovo. A potom by som sa s revom vrhol z útesu do Ginnungagapu.